

ב"ה

פרשת קרח – ג תמוז

נשיאי ישראל

התורה השביעית משבעת התורות שאמר מורינו הבעל שם-טוב בגן עדן בשבת פרשת תבוא ה"י אלול תרנ"ב]

אתם נשיאי ישראל שמניחים התורה והעבודה שלכם בשביל טובת הרבים, מה יהיה עמכם, ועל זה נאמר קומי אורי כו' – מצינו דוגמתו במדרש על הפסוק "למנצח לדוד להזכיר"^[1].

וזה לשונו: "משל .. למלך שהיה לו צאן וכעס עליהן, הסיר את הצאן והסיר את הדיר, והוציא את הרועה, אחר ימים חזר המלך לצאנו, התחיל מכנסה ובונה את הדיר ולרועה לא הזכיר, אמר הרועה הרי הצאן מתכנסת והדיר בנויה ואני איני נזכר, כך אמר דוד, למעלה מהפרשה כי^[2] אלקים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה, הרי הדיר בנויה, וישבו שם וירשוה וזרע עבדיו ינחלוה ואוהבי שמו ישכנו בה, הרי הצאן, אמר הרועה ואני איני נזכר, למנצח לדוד להזכיר."

ודוגמתו בנדון דידן: נשיאי ישראל הם בדוגמת רועי צאן, רועי ישראל שנקראים בשם צאן, כמו שכתוב^[3] "שֶׁה פְּזוּרָה יִשְׂרָאֵל", שנמצאים במעמד ומצב של פיזור מצד הירידה בעניני העולם וטרדות הפרנסה שבזמן הגלות, ותפקידם של הנשיאים-רועים לפעול כינוס הצאן, לאסוף את הכחות שנתפזרו בעניני העולם ולהעלותם לאלקות, ולבנות הדיר, על דרך "תפארת אדם לשבת בית"^[4], ודוגמתו בבחינת בהמה (צאן) שלמעלה מאדם^[5], עבודה שלמעלה מטעם ודעת, הוא ענין הדיר, ועד לגמר ושלימות העבודה לעשות לו יתברך דירה בתחתונים^[6].

ומצד גודל התמסרותם של נשיאי ורועי ישראל לכלל ישראל, שאינם דואגים לעצמם אלא לצאן מרעיתם [על דרך המסופר במדרש^[7] אודות הנהגת משה ודוד במְרֻעָה הצאן שלכן נבחרו לרעות צאנו של הקב"ה] – צריך להיות הזכרה מיוחדת ("למנצח לדוד להזכיר") בנוגע לנשיאי ורועי ישראל, שזהו תוכן המאמר ד"קומי אורי" לנשיאי ישראל שמניחים תורתם ועבודתם בשביל טובת הרבים.

ויש לומר, שהזכרה דנשיאי ורועי ישראל ("קומי אורי") היא בשייכות לענינם המיוחד מצד עצמם, למעלה מצאן מרעיתם:

נוסף על שייכותם של נשיאי ורועי ישראל לצאן מרעיתם, יש בהם מעלה מיוחדת כפי שהם באופן של הבדלה מצאן מרעיתם (ובגלל מעלה זו בכחם וביכלתם להיות רועי ישראל), כמו שכתוב במלך (ועל דרך זה נשיא) "משכמו ומעלה, גבוה מכל העם"^[8], "אין עליו אלא ה' אלקיו"^[9], ועד להתנשאות עצמית הקשורה עם ההתנשאות עצמית דלמעלה (בחינת המלך המרומם לבדו מאז), כידוע שהשרש דספירת המלכות הוא בבחינת התנשאות עצמית^[10].

ולאחרי שלימות עבודת נשיאי ורועי ישראל עם צאן מרעיתם (כינוס הצאן ובניית הדיר), מתעלים לדרגא נעלית יותר - שמתגלה אצלם שרשם בבחינת התנשאות עצמית.

ומצד גודל העילוי שבזה יש צורך בנתינת כח מיוחדת מלמעלה (גם לאחרי שלימות העבודה) - "למנצח לדוד להזכיר", "קומי אורי".

ויש להוסיף, שגם מעלה זו (התנשאות עצמית) פועלים נשיאי ורועי ישראל אצל כל ישראל: גם לאחרי כינוס הצאן ובניית הדיר, שמורה על שלימות עבודתם של ישראל בעולם לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, ישנו ענין נעלה יותר מצד עצם מציאותם של ישראל (למעלה מעבודתם בעולם) - היחוד דישאל עם הקב"ה באופן ש"ישראל וקודשא-ברוך-הוא כולא חד"^[11], כפי שיתגלה לעתיד לבוא, כמאמר רבותינו ז"ל^[12] "עתידין צדיקים שנקראין על שמו של הקב"ה", היינו, שיתאחדו לאחדים ממש עד שיקראו בשמו של הקב"ה.

וזהו תוכן הענין ד"למנצח לדוד להזכיר" - כי, זכרון הוא מצד ביטול המציאות לגמרי, שאינו מציאות לעצמו כלל, כי אם "ישראל וקודשא-ברוך-הוא כולא חד", ולאחרי גמר העבודה באופן שנרגשת עדיין איזו מציאות, באים (על ידי הפעולה דנשיאי ורועי ישראל) להשלימות האמיתית דביטול המציאות לגמרי, "להזכיר", מצד שְׁרָשָׁם בעצמותו יתברך (על דרך התנשאות עצמית) באופן ד"ישראל וקודשא-ברוך-הוא כולא חד".

מקונטרס שבעת התורות עם ביאורים מכ"ק אדמו"ר
יובל המאה ח"י אלול תרנ"ב - תשנ"ב ע' 66.

- [1] תהלים ע,א. וביל"ש עה"פ(רמז תתב בסופו).
- [2] סט, לר"ז.
- [3] ירמ"ב, יז.
- [4] ישעי' מד, יג.
- [5] ועד לבחי' בהמה רבה שלפני האצילות (ראה תניא ספמ"ו).
- [6] ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא רפל"ו. ובכ"מ.
- [7] שמו"ר פ"ב, ב.
- [8] שמואל"א ט, ב.
- [9] הוריות יא, רע"ב. רמב"ם הלי' שגגות פט"ו ה"ו.
- [10] ראה תו"א מג"א ד, ג ואילך. סה"מ תרצ"ט ע' 20 ואילך. תש"א ס"ע 42 ואילך. ועוד.
- [11] ראה זה"ג עג, א.
- [12] ב"ב עה, רע"ב.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי , אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה , צבי"ה זלאטע רייזל , שמואל , מנחם מענדל , ישראל אריה לייב , יוסף יצחק ,
שניאור זלמן , חיה מושקא , אברהם דוד , אהרן , חנה